

WHITE JAKAB HALÁLA

A munkának, gondoknak és felelőségeknek ellenére, melyek férjem egész életét végig kísérték, mégis hatvanadik évében még szellemileg és testileg erőteljes és tevékeny volt. Háromszor kapott szélütést, de hála az Isten áldásának, erős szervezete és az egészségi törvények pontos betartása lehetővé tette, hogy ismét felépüljön. Ismét utazott, prédikált és írt a tőle szokásos mozgékonyasággal és tetterővel. Harmincöt évig dolgoztunk vállvetve Krisztus művében és reméltük, hogy mindketten megéljük ennek a győzedelmes befejezését. Azonban Isten akarata nem ez volt. Ifjúságom Istentől választott védője, életem társa, munkám és szenvedéseim részese elvételtem mellőlem. Egyedül maradtam, hogy munkámat befejezzem és a harcot folytassam. {LS 247.1}

Az 1881-es év tavaszát és a nyár elejét együtt töltöttük Battle Creeki otthonunkban. Férjem remélte, hogy munkáját úgy tudja beosztani, hogy elutazhatunk a pacific sivatagba és ott az írásnak szentelhetjük magunkat. Úgy érezte, hogy hibát követtünk el, hogy a mű pillanatnyi szükségleteit néztük és a testvérek hívásának eleget tettünk, mikor írunk kellett volna. Férjem a megváltás fenséges tárgyát szerette volna tökéletesen leírni és én már régóta terveztem egyes fontos könyvek megírását. Mindketten éreztük, hogy ezeket a műveket el kell végeznünk, addig, míg szellemi képességeink tökéletesek - hogy kötelességünk Isten művével és önmagunkkal szemben is hogy a küzdelmet kipihenjük és hogy népünknek átadjuk az igazság értékes világosságát, melyet Isten tárt fel elménk előtt. {LS 247.2}

Néhány héttel férjem halála előtt igyekeztem őt meggyőzni, mily fontos lenne egy munka területet felkeresni, hol megszabadulnánk terheinktől, melyekbe a battle creeki tartózkodásunk szükségszerűen reánk rótt. Feleletében különböző dolgokról beszélt, melyeket el kell végeznie, mielőtt elmennénk - kötelességekről, miket valakinek vállalnia kell. Ezután megindultan kérdezte: "Hol vannak a férfiak, kik ezt a munkát végezzék? Hol vannak azok, kik önzetlenül fogják intézeteinket vezetni, semmi befolyásnak sem engedve, mellyel érintkezésbe jönnek?" {LS 248.1}

Könnyes szemmel fejezte ki a battle creeki intézeteink feletti aggodalmát. Azt mondta: "Életemet e intézetek létesítésére szenteltem. Halálnak tűnik ezeknek elhagyása. Gyermekeim nékem és érdekeim elválaszthatatlanok tőlük. Ezek az intézetek az Úr eszközei, hogy általuk egy csodálatos művet hívjon életre. A sátán minden eszközt meg akar semmisíteni, melyek által az Úr az emberek megmentésén fáradozik. Ha a nagy ellenség ezeket az intézeteket elvilágosítja, úgy elérte célját. Legnagyobb gondom, hogy megfelelő embert helyezzek minden helyre. Ha azok szerzik meg maguknak a felelős állásokat, kik erkölcsileg gyengék, elveikben nem elég kitartóak és hajlamosak a világhoz simulni, úgy elegen lesznek itt, kik magukat vezetni hagyják. A gonosz befolyásának nem szabad érvényesülnie. Inkább meghalok, sem mint ezeket az intézeteket rosszul kormányozva és céljuktól eltérítve lássam, melyekre megrendeltettek. {LS 248.2}

A műben a kiadó intézményével voltam a leghosszabb és legszorosabb összeköttetésben. A mű ez ágához való odaadásom miatt háromszor kaptam szélütést. Most, mikor az Úr új szellemi és testi erőt ajándékozott nekem, úgy érzem, hogy művében úgy tudok dolgozni, mint ezelőtt soha. Látnom kell a kiadó mű felvirágzását, ez teljesen egybeszövődött életemmel. Ha ennek a műnek érdekeit elfelejteném igazságom elfelejtődik." {LS 248.3}

Megbeszéltük, hogy június 23-24-én egy sátor-összejevetelt fogunk meglátogatni Charlotte-ben. Elhatároztuk, hogy magánkocsival fogunk utazni. Az úton férjem derűsnek látszott, bár valami ünnepélyesség áradt belőle. Ismételten dicsőítette az Urat az elnyert áldásokért és kegyelemért és nyíltan közölte gondolatait a múlttól és jövőről: "Az Úr jó és dicsérendő. Segítség a nyomorúság idején. A jövő sötétnek és bizonytalannak látszik, és az Úr nem kívánja, hogy ezek a dolgok nyugtalanítsanak bennünket. Ha nyomorúság jön, kegyelmet fog adni, hogy elviselhessük. Ami az Úr volt nekünk, és amit tett értünk indítson hálára nehogy valaha is zúgolódjunk, vagy panaszkodjunk. {LS 249.1}

Nehezemre esett hogy szándékaimat hamisan ítélték meg és a legnagyobb erőfeszítéseimet, hogy testvéreimet segítsem, bátorítsam mindig ellenemre végezték el. Jézus és az ő csalódásaira kellett gondolnom. Lelke szomorú volt, hogy azok, kiknek áldására jött, nem becsülték őt. Isten kegyelmén és jóságán kellett volna elmélkednem, őt dicsőítenem, nem pedig a testvérek hálátlanságáról panaszkodnom. Ha minden gondomat az Úrra vettem volna és kevesebb foglalkoztam volna azzal, amit a testvérek ellenem mondtak és

tettek, akkor több békében és örömben lett volna részem. Vigyázni akarok most magamra, hogy szóval vagy cselekedettel meg ne botránkoztassak és azután testvéreimen segítsek, bizonyos úton együtt haladva velük. Nem akarok a velem szemben elkövetett igazságtalanságokért bánkódni. Többet vártam az emberektől, mint kellett volna. Szerettem Istent és művét, és szerettem testvéreimet is." {LS 249.2}

Nem gondoltam arra amikor utaztunk, hogy ez lesz az utolsó utazásunk. Az időjárás a nyomasztó melegről váratlanul dermesztő hidegre fordult. Férjem meghűlt, azonban olyan egészségesnek hitte magát, hogy tartós következményekkel nem számolt. Charlotte-ben munkálkodott, az igazságot hatalommal és értelemmel adta elő. Arról beszélt, hogy milyen élvezet számára olyan emberekkel beszélni, kiket a neki oly értékes tárgyak érdekelnek. "Az Úr mindig felüdíti lelkem" - mondta - mialatt az élet kenyerét másnak nyújtom. Egész Michiganben segítségért kiáltanak az emberek. Mennyire vágyódom, hogy őket a jelenvaló drága igazsággal vigasztaljam, bátorítsam és erősítsem." {LS 250.1}

Hazatérésünk után férjem rosszulról panaszkodott, de munkáját éppúgy végezte, mint máskor. Minden reggel felkerestük az otthonunk közelében lévő ligetet és ott egyesültünk imában. Azt kívántuk, hogy tökéletesen felismerjük kötelességünket. Állandóan érkeztek levelek, melyek sürgősen hívtak, hogy vegyünk részt a különböző helyeken tartandó tábor-összejöveteleken. Bár szilárd feltevésünk az volt, hogy az írásnak szenteljük magunkat, mégis nehezünkre esett, hogy testvéreinkkel ezeken a fontos összejöveteleken ne találkozzunk. Komolyan imádkoztunk bölcsességért, hogy tudjuk, melyik a helyes út. {LS 250.2}

Szombaton szokásom szerint a ligetbe mentünk és férjem háromszor igen komolyan imádkozott. Vonakodott abbahagyni az Úrhoz való könyörgést, hogy különös vezetést és áldást nyerjünk. Imáit meghallgatta. Világosság és béke költözött szívünkbe. Dicsőítette Istent és így szólt: "Minden Jézusra hagyok. Drága mennyei békét érzek és azon bizonyosságot, hogy az Úr közölni fogja velünk kötelességünket, mert mi az ő akaratát kívánjuk cselekedni." Elkísért engem a gyülekezetbe, énekkel és imával megkezdte az istentiszteletet. Ez volt az utolsó est, mikor mellettem állt az emelvényen. {LS 250.3}

A rákövetkező hétfőn erős hideglelést kapott, amit a következő napon én is megkaptam. Mindkettőnk a szanatóriumba vittek kezelésre. Pénteken az én tüneteim kedvezőbbre fordultak. Az orvos tudomásomra hozta, hogy férjem leszámolt életével és a legrosszabbra számíthatok. Rögtön a szobájába vittek és amint az arcára néztem láttam, hogy haldoklik. Megkíséreltem felrázni. Mindent megértett, amit mondtunk neki és minden kérdést megválaszolt, amire igennel vagy nemmel lehetett válaszolni, ennél többet mondani úgy látszik képtelen volt. Mikor azt mondtam neki, hogy azt hiszem meg fog halni, nem árult el meglepetést. Azt kérdeztem tőle, vajon Jézus drága-e neki? Azt válaszolta: "Igen, igen." Nincs kedved élni? - kérdeztem. Így felelt: "Nem." Aztán letérdeltünk az ágyhoz és imádkozni kezdtem érte. Így szóltam hozzá: "Jézus szeret téged. Az örökké valóság karjai átölelnék téged." Így válaszolt: "Igen, igen." {LS 251.1}

Smith testvér majd több, más testvér imádkozott ágyánál, ezután visszavonultak, hogy az éjszaka legnagyobb részét imában töltsék. Férjem közölte, hogy nem érez fájdalmat, azonban szemmel láthatóan gyorsan rosszabbodott. Dr. Kellog és segítői minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megmentsek az életnek. Lassan ismét magához tért, de nagyon gyenge maradt. {LS 251.2}

Másnap reggel látszólag javult, de körülbelül délben hideglelést kapott, melytől elvesztette öntudatát. 1881 augusztus 6-án szombat délután öt órakor csendben minden küzdelem, vagy sóhaj nélkül kilehelte lelkét. {LS 252.1}

Férjem halálának csapása, mely váratlanul oly hirtelen bekövetkezett, mint egy összezúzó teher szakadt reám. Legyengült állapotomban összeszedtem minden erőmet, hogy végig az ágyánál maradhassak. Mikor azonban láttam, hogy szemét lezárta a halál, a kimerült szervezetem összeroppant és teljesen elerőtlenedett. Éjjel az érverésem annyira gyenge lett és a légzésem állandóan halkabb, hogy úgy látszott teljesen abbamarad. Csak Isten áldása és az orvosok és segítők fáradhatatlan ápolása és ébersége tartott életben. {LS 252.2}

Noha férjem halála óta nem keltem fel betegágyamból, következő szombaton tabernákulumba vittek, hogy temetésén részt vegyek. A prédikáció végén kötelességemnek éreztem, hogy a szomorúság és veszteség ezen órájában a keresztny reménységnek értékéről bizonyosságot tegyek. Mikor felemelkedtem, erőt kaptam a

Mennyből és kb. tíz percig beszéltem és Istent dicsőítettem e nagy összejövétel jelenlétében kegyelméért és szeretetéért. Az istentisztelet végén kikísértem férjemet az Oak Hilli temetőbe, hol a feltámadás hajnaláig nyugalomba helyeztük. {LS 252.3}

Testi erőm egy csapás alatt teljesen elhagyott, de az isteni kegyelem hatalma e nagy veszteségben is fenntartott engem. Mikor láttam férjem utolsó lélegzetét, Jézus drágább volt nekem mint életem bármely legértékesebb órájában. Mikor elsősülöttem mellett álltam és lezártam szemét azt mondtam: "Az Úr adta, az Úr elvette, áldott legyen az Úr neve." Úgy éreztem akkor, hogy Jézus a vigaszom. Mikor a legkisebb gyermekünket ragadta el a halál és nem láttam többé kis fejcskáját feküdni mellettem a párnán, akkor azt mondtam: "Az Úr adta, az Úr elvette, áldott legyen az Úr neve." És mikor őt veszítettem el, kinek szeretete támaszom volt, kivel harmincöt éven át dolgoztam, rá tudtam tenni kezemet szemére mondván: "Rád bízom kincsemet a feltámadás hajnaláig." {LS 252.4}

Mikor elváltunk, azt a sok barátot láttam, kik velem gyászoltak, arra gondoltam: Mekkora ellentéte Jézus a halálnak, mikor a kereszten csüngött! Milyen ellentét! A kín órájában a gúnyolódók csúfolták és átkozták. Meghalt és keresztül ment a síron hogy azt megvilágítsa úgy, hogy a halálban is örömünk és reménységünk van, ha barátainkat az Úrban eltemettük: "Viszontlátjuk őket." {LS 253.1}

Volt idő, mikor úgy éreztem, hogy nem hagyhatom férjemet meghalni. Ilyenkor e szavak hatottak át kedélyemen. "Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten." Zsolt. 46,11. Veszteségem nagyon fájdalmasan érintett, de nem mertem, haszontalan bánkódni. Ez nem adja vissza a halottakat. Nem vagyok olyan önző, hogy azt kívánjam, hogy fel tudnám ébreszteni békés álmából, ismét vegye fel az élet küzdelmeit. Mint egy fáradt harcos nyugovóra tért. Kellemes érzéssel fogok nyughelyére tekinteni. A legjobb mód, hogy az elesett emlékét tiszteljük az, hogy a munkát ott folytatjuk, ahol ő abbahagyta és Jézus erejével bevégezzük. Hálások akarunk lenni azokért az évekkért, melyekben az Úr felhasználhatta őt és az ő és Krisztus akarata szerint az ő hatalmáról is tanulni akarunk, amit sohasem fogunk elfelejteni. E veszteség által jóságosabbak, szelídebbek, körültekintőbbek, türelmesebbek és kíméletesebbek akarunk lenni felebarátainkkal szemben. {LS 253.2}

Egyedül folytatom életem művét, azon teljes bizalommal, hogy az én Megváltóm velem lesz. Már csak kis ideig kell harcolnom Krisztus jön, hogy véget vessen e küzdelmes életnek. Azután az utolsó kísérleteket tesszük, hogy Krisztussal munkálkodjunk és országát kiterjesszük. Egyesek, kik az első csatasorban álltak és a feltörő gonoszságnak buzgón ellen álltak, el estek a vártán. Az élők szomorúan tekintenek az elesett hősökre, de nincs idő, hogy a munkát félbeszakítsuk. A helyet be kell tölteni és a zászlót a halál által dermedt kézből ki kell ragadni és újult erővel kell az igazságot és Krisztus dicsőségét védelmezni. {LS 254.1}

Úgy álljunk ellent a bűnnek a sötétség hatalmaival szemben, mint még soha. Az idő megköveteli azoktól, kik hisznek a jelenvaló igazságban, hogy erővel és határozottsággal munkálkodjanak. Az idő, melyben Szabadítónkra várunk hosszúnak tűnik, ha a szenvedések gyötörnek és a munka sorvaszt és azért türelmetlenül várunk rá arra gondoljunk - és ez a gondolat némítaná el a zúgolódást - hogy azért vagyunk a földön, hogy viharokat harcokat éljünk át, hogy keresztény jellemeket formáljunk ki, és hogy Istenünket és Krisztust a mi legidősebb testvérünket jobban megismerjük és hogy a mi Mesterünknek sok lelket nyerjünk az örök élet számára. "Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké." Dán. 12,3. {LS 254.2}